

## ZOR GÜNLER

Çadırın kapısına geldiğimde birilerinin yavaş sesle konuştuklarını duydum. İçeri girmeden bir süre durup konuşulanları dinlemeye çalıştım.

Subaylar gene bizim çadırda toplanmış, babama bir şeyler anlatıyorlardı. Sözlerini tam duyamıyordum. “Düşman ilerliyor, köyler yakılıyor” gibi bir-iki şey duyabildim. Merakım arttı. Ne konuştuklarını anlamak için çadıra girdim. “Zavallı köylülerimiz öldürülüyor. Bunun sonu ne olacak?” diyordu biri. Beni görünce sustular. Yüzleri asıktı. Bir süre hiçbiri konuşmadı. Sonra kalkıp gittiler. Çadırda babamla yalnız kaldım.

Babam dalgın dalgın masanın üstündeki kâğıtları toplamaya başladı. Aklım subaylardan duyduğum birkaç sözcükteydi. Düşman kimdi? Bunları niçin yapıyorlardı? Bizim de askerlerimiz vardı. Onlarla savaşabilirdik. Neden burada böyle duruyorduk?

Babama sormalıydım.

Ona duyduklarımı anlattım. Babam, “Dinle kızım, memleket bir felaket geçiriyor” dedi. “Duydukların doğru ama bu felaketin bir sonu olacak. Çok büyük bir kumandan Anadolu’ya geçti. Bir ordu kuruyor. Bu ordu düşmanı kovacak ve sen artık böyle kötü şeyler duymayacaksın.”

“Ya düşman buraya gelirse?”

“Biz burada kalmayacağız.”

“Kalmayacak mıyız? Nereye gideceğiz?”

“O kumandanın ordusuna.”

“Yani savaşa mı?”

“Elbette.”

“Ben de mi?”

“Hayır. Seni başka bir yere göndereceğim.”

Dondum kaldım. Konuşamaz oldum sanki. Başım, kulaklarım zonklamaya başladı. “Ben de geleyim, senden ayrılmak istemiyorum” diyebilirdim. “Her zaman yanında olmalıyım. Ben olmazsam sana kim bakar?”

Babam beni kucaklayıp öptü, sonra gözlerini sildiğini gördüm. “Olmaz kızım” dedi, “senin yaşındakilerin savaşa gittiğini duydun mu?”

İşte gene aynı sözler!

Babam beni hâlâ çocuk sanıyor, “Sen daha asker olacak kadar büyümedin” deyip duruyordu. Oysa ben küçük değildim artık. Neredeyse on yaşındaydım. Askerlerle aynı derslere girmiş, onlarla talimlere katılmıştım. Daha ne kalmıştı öğrenmem gereken, bilemiyordum. Silah da verdirmiyordu babam bana. Asker giysilerim vardı ama hâlâ bir silahım yoktu.



Annem öldükten sonra babamın yanına geldim. Kumandan çadırı bizim evimiz oldu. Orada yatıyor, yemeklerimizi orada yiyorduk. Her an askerlerin arasındaydım da, neden onlarla savaşa gitmeme izin vermiyordu babam? Hiç anlayamıyordum.

O günden sonra içim hep sıkıldı. Çok sevdiğim kırlarda dolaşırken bile eskisi gibi sevinemiyordum. Aklımda subaylardan duyduklarım ve babamın sözleri vardı. Bunları düşünerek elimdeki sopayla otlara vuruyordum. “İşte siz, siz düşmansınız!” diye bağıryordum. Otlar sopa darbeleriyle devrildikçe seviniyordum. Daha hızlı, daha çok vuruyor, çok, daha çok vuruyordum.

Ne zaman gidilecekti? Babam beni nereye gönderecekti? Gene aynı sözleri tekrarlar diye babama bir şey sormıyordum. Olan biteni izleyip anlamaya çalışıyordum.

Sonra, birkaç gün her zamankinden daha çok hareket oldu askerler arasında. Subayların biri geliyor, biri gidiyordu çadırımıza. Bir şeyler olacağı belliydi. Bekliyordum. Gece yarısına doğru birkaç subay geldi ve babam onlara, "Bir saate kadar gidiyoruz" dedi. "Ben sizden ayrı gideceğim çünkü yapacak işlerim var. Kızımı size veriyorum. Ben de bir saate kadar size yetişirim."

"Gidiyoruz... Kızımı size vereceğim!" Yani gidenlere! Beni de giden subaylara verecekmiş babam! Duyduklarıma inanamadım. Babam beni de götürüyordu askerlerle birlikte! Beni de, beni de, beni de!!!

Biz bir saate kadar gidecekmişiz. Kendisi sonra gelecekmiş çünkü yapacak işleri varmış.

Birden babama sarılıp öptüm, öptüm. Bizim bu gidişimizle hep konuşulan o felaketlerin sonu gelecekti. Şu bir saat geçsin, her şey değişecekti.

Yola ıkma zamanı geldiğinde babamın verdiği ata bindim. Müthiř bir ayaz vardı. Kar atların dizine kadardı. İzmit dağlarına doğru tırmanmaya başladık.